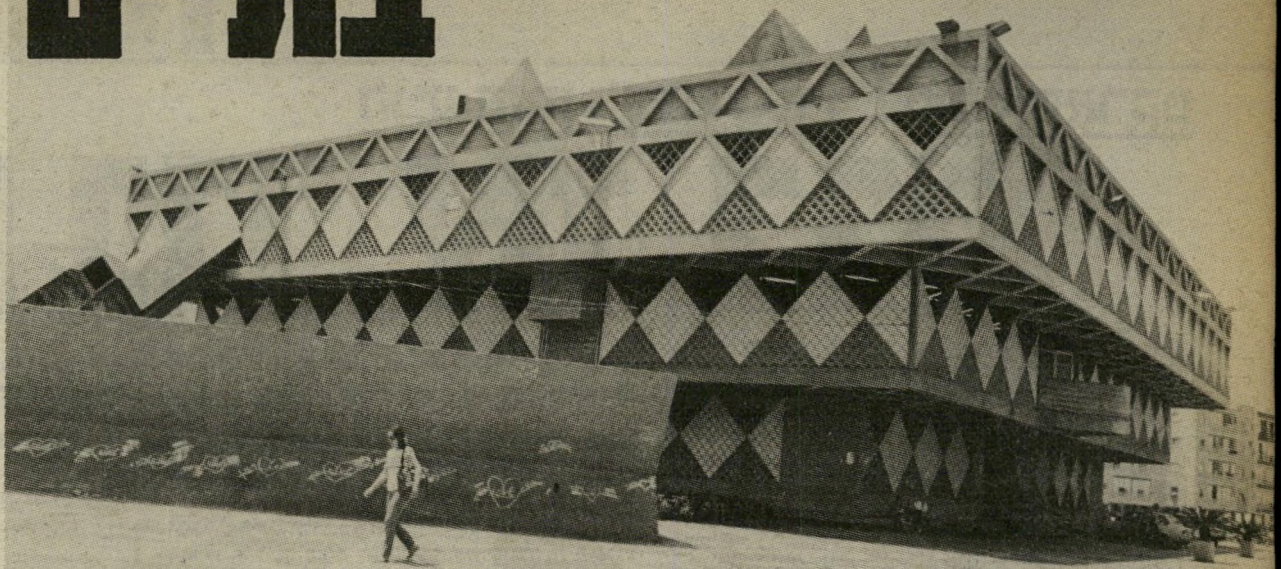

בת-ים

העירייה הפורענה

בלעלה מה לעשות. בני מישפחת ולקר רוחים טענות אלה על הסף.

מצב בלתי-נסבל

שנה אחרי שוולקר ישב על הכיסא המכובד, הודיע שקל ואבוטבול, חבריו מסניף חרות, שאם הוא לא יישמע למרות הסניף הם יפעלו להרחתו. בפועל הם דרשו את החתך ברוך, ראש הלישכה, בטענה שהוא חוסם מידע מוולקר. מנחם בגין הזמין אותם לשיחה. התוצאה — הם חזרו בהם. וכל אחד הפך לסגן ראש-עירייה. לוולקר היו שישה סגנים.

ההסדר לא התחזק מעמד זמן רב. מסיקה, שלא היה בעל תפקיד יצוגי, הודיע שהמצב הוא בלתי-נסבל, שהוא אינו חייב דבר לחרות מפני שהוא איש המרכז ההפשי והוא ישקול התפטרות או פרישה. יריביו טוענים שלמרות טענה זו הוא חבר תנועת החרות, בעל כרטיס-חבר שמספרו 060842.

האווירה במעונם של שקל ואבוטבול התחממה גם היא. היום טוען כל אחד מהצדדים שהוא פרש ראשון, אך מבלי להכריע בשאלה העובדה היא אחת: בדצמבר 1976, שלוש שנים פחות עשרה ימים אחרי שוולקר הדיח את מנחם רוטשילד מכיסאו, פרשו מסיעת הליכוד שלושה: שקל, אבוטבול ומסיקה. הוקמה תנועה חדשה — חברי-מועצה.

עתה הוקמה קואליציה חדשה, של המערך והתנועה למען בתי-ים. רוטשילד ומסיקה כיהנו לסירוגין כראש-עירייה, כל אחד במשך שנה, עד לבחירות של 1978. שקל ואבוטבול, חברי תנועת החרות, נענשו קשות על הפיכת החרוז. הם הושעו מתנועת החרות, שהיתה ביתם הראשון.

הפיכת-חצר, אלימות, איזמים ועריקה מסיעה לסיעה — אלה השיטות

של נבחר בתיים מאז 1973. כעת מתארגנים כולם לסיבוב נוסף

ולקר ואנשיו התארגנו לבחירות הבאות. מערכת היחסים בינם ובין התנועה למען בתי-ים היתה מתוחה ביותר. איש מישטרה כתימי אמה, שאם באותה תקופה לא נהרג איש בגלל הפיכת-החצר זהו נס משמייים.

בבחירות שהתקיימו בי 1978 נבחרו כבר 23 חברי-מועצה. התנועה למען בתיים קיבלה ארבעה מושבים, הנציג הרביעי היה יצחק מיסטרנו, הנאמן עד היום למסיקה. המערך קיבל שמונה. המפר"ל שמר על כוחו וקיבל שלושה. תנועת שינוי הכניסה חברת-מועצה אחת, ארנה שוורברג, ואילו הליכוד קיבל שיבעה מנרטים. הבחירות הראשונות המועצה היו אישיות. בסיבוב הראשון לא נבחר איש מהמוערים. בשני נבחר רוטשילד. מסיקה הפך להיות ממלא-מקומו הקבוע, תפקיד שניתן לביטול רק בהסכמת ראש העירייה והמועצה גם יחד. לעוורו המיוחד של מסיקה מונה חבר התנועה למען בתיים, יוסי עוזרו (42). שהשנה נפרד ממסיקה.

האם פתרה הקואליציה רוטשילד-מסיקה את בעיותיה של העיר? שוב, כל צד טוען בביטחה שהוא צודק. אלה אומרים שהעיר הונחה ואלה אומרים שמצב העיר לא היה טוב מעולם. ברוך עזב בינתיים את עיריית בתיים והפך רובר חרות. מסיקה עמד מאחורי הקמת החוף לדוגמה מול מלון ארמונים בעיר, וקריית הגופש והספורט הגדולה השוכנת ברחוב הקוממיות. לרבריו, הוא רוצה להקים מארינה בעיר. אשתו, ציפי, מונתה לתפקיד יושב-ראש האשה האלומית בבתיים, מפני שבעלה הוא חבר הסתדרות עובדים לאומית. התנועה רכשה עבור חבריה אולם גדול ברחוב ירושלים. יריביו של מסיקה טענו שגם פרשת האולם וגם התפקיד של אשתו הוא מקור למעשים שיש בהם כביכול עבירות על החוק. האשמות אלה לא הוכחו, אך לעומת זאת הם הביאו לבתיים רמות מרתקת נוספת.

אחות של השר

שבניו לבניין של מסיקה תבעו ממנו שהוא יפנה את אולם התנועה. הם נזקקו לשירותיו של עורך-דין שמיווד עם מישפחת ולקר, ואף טיפל בתיקים פרטיים של עיסקים. באחרונה היה עורך-דין זה מעורב בתיק מישפטי של אחד הצדדים בסניף חרות המקומי, צד שהיה מקורב לוולקר.

שמו של עורך-הדין הוא אברהם חוסיין. לא מוזמן הוא נעצר על עבירות מידימה והונאה.

גם האוכלוסיה המצביעה, על פי הסקרים, לליכוד. הכל עסקו כחיפוש המועמד המתאים: פנו לר"ר אליהו נדאלישר, שדחה את ההצעה, לאברהם שכטרמן ולאחרים. לכסוף מצאו מישוה שהוא גם בן המישפחה הלוחמת, גם איש-צבא וגם דרמטורג מבחינה חיצונית. האיש היה סגן-אלוף (מיל) יצחק ולקר גדול המימדים. אביו, יוסף ולקר, שנפטר לפני כחודשיים, היה מראשוני בית-ד ברלין, דמות מוכרת במצודות זאב.

ולקר (58), איש רב פעלים שמאחוריו תארים רבים, יצא במסע בחירות מאסיבי ביותר. ריח הניצחון כבר עלה באפו. ולקר הוא בעל מיפעל הקונפציה, בוננאה ויבואן כימיקלים. הוא היה מפקד גרוד 13 של האצ"ל, שירת בצבא-ולאחר-כך היה שליח משרד-הביטחון לאתיופיה. בין העיטורים שבכיסו גם עיטור-כבוד איטלקי. כאשר הורכבה הרשימה למועצת העיר נכלל בה, אחרי רין ודברים, הגיבור השלישי של בתיים, דויד מסיקה (41), שנפגע במחלת ניוון השרירים. היה חבר התנהלה הארצית של בית-ד, עורך-דין במיקצועו, נכה הצמוד לכיסא גלגלים. הוא היה פעיל במרכז החופשי לצירו של שמואל תמיר, וכאשר הוקם הליכוד באותה שנה הצטרף מסיקה אף הוא למה שהיה גח"ל בעיר מגוריו. למקום 8 נבחר נציג רפ"י משה עזרן.

בבחירות שהתקיימו בצל מילחמת יום-הכיפורים וכה הליכוד כ-9 מתוך 21 המושבים כמועצה. המערך זכה ב-10 והמפר"ל ב-2. למרות שהמערך זכה ברוב זעום, הוקמה קואליציה בין הליכוד והמפר"ל. ולקר הפך ראש-עירייה. לראש לישכתו של ולקר מונה יוסי ברוך (39), שניהל ביחד עם אחרים את מסע הבחירות.

האם היה ולקר ראש-עירייה טוב? האם הוא הצליח לשנות את מהלך החיים בעיר הבעייתית? התשובות על כך הן חרמשמעות. כל צד טוען לצידקתו, אך המציאות הוכיחה שחבריו של ולקר בסיעתו העדיפו להביא להרחתו לפני תום מועד הקאנדציה שלו.

הטענות כנגד ולקר היו שהוא מרבה להשתמש במישטרה כדי לעשות סדר בבניין העירייה, שהחוף מזהם, שהוא מוקף בכיריות, ששיבות המועצה מתקיימות בשעות בלתי-סבירות כדי להחליש את היריבים. על אשתו חיה, בת למישפחה דתית מניצולי חברון, אמרו שהיא-הקימה ועד לשיחרור פושעים אחרי שחבריהם הבטיחו לתמוך בבעלה (העולם הזה 1938).

אמרו עליה שהיא ניהלה את העיר והורתה

מועמד אטרקטיבי

ערב הבחירות המוניציפליות באותה שנה הוקם הליכוד, שרץ לבחירות לכנסת. יושב-ראש תנועת החרות בעיר היה יהודה שקל (49), מותיקי בית-ד, פעיל בסיעת תכלת-לבן, ציר בוועידת חרות ומאלה ששמום נקשר לקרן תלחי של התנועה. שקל, כיום בעל תנות למכירת מיטכחים מתוצרת קיבוץ מפלסים ברחוב רוטשילד בעיר, חיפש בעזרת ירדו, מוריס אבוטבול, גם הוא חבר הסניף, מועמד אטרקטיבי שיוכל להוציא את ראשות העיריה מידי המערך ומידיו של מנחם רוטשילד, ראש-עירייה וחבר מועצה שנים רבות.

בתנועת החרות התייחסו ברצינות לאפשרות שיתחולל מהפך בעיר הדרומית לתל-אביב. היא אוכלוסיה צעירה, רובה מבני עדות-המזרח, היא

כאשר יסתח ראש העירייה הנבחר הבא של בתיים את בקבוק השמפניה לרגל וכייתו, הוא יוכל להרים כוס לכבוד סיבה נוספת. בבחירות המוניציפליות הקרובות ימלא עשור לתקופה שכמותה לא נודעה בארץ ברשויות המקומיות. לא במיקרה קוראים לעשר שנים אלה בכתיים. העשור השחור. הפיכות-חצר, קנוניות בין אויבים וידידים, מילחמת השמצות, איזמים, אלימות ותביעות מישפטיות הם המאפיינים את ובנייה צפופה, ממש הזמינה את מה שבא עליה. כשם ששנת 1967 היתה שנת מפנה בתולדות מדינת ישראל, בגלל מילחמת ששת-הימים, הרי ששנת האלה, 1973 או ליתר דיוק הבחירות המוניציפליות שנערכו ביום האחרון של אותה שנה, הפכו לנקודת מיפנה בכתיים.

ואם לרייק עוד יותר — הכל התחיל מסניף חרות.

ראש אומריציה ולקר ואשתו הפיכת-חצר